

Sygn. akt II Ca 704/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSR del. Aleksandra Szymorek - Wąsek
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 29 lipca 2016 roku, sygn. akt I C 905/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach :

A. drugim podpunkt a) i b) oraz trzecim sentencji w ten sposób, że zasądzoną w punkcie drugim kwotę 3.522,15 zł podwyższa do kwoty 8.323,64 (osiem tysięcy trzysta dwadzieścia trzy, 64/100) złote z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 666,00 (sześćset sześćdziesiąt sześć) złotych od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 7.657,64 (siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem, 64/100) złotych od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

B. czwartym sentencji w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz powódki E. K. kwotę 4.330,60 (cztery tysiące trzysta trzydzieści, 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz powódki E. K. kwotę 769,20 (siedemset sześćdziesiąt dziewięć, 20/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSR Aleksandra Szymorek-Wąsek

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa E. K. przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w S. o odszkodowanie i zadośćuczynienie

1. wobec cofnięcia pozwu wskutek uznania w tym zakresie powództwa przez stronę pozwaną i zaspokojenia uznanego roszczenia, na podstawie art. 355 § 1 kpc, umorzył postępowanie w zakresie kwoty 5.009,75 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2015r.;

2. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki kwotę 3.522,15 złotych, przy czym:

a) z odsetkami ustawowymi od kwoty 666 złotych od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 kc, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016r.,

b) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 kc, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016r., od kwoty 2.856,15 złotych począwszy od dnia wyrokowania tj. 29 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;

3. oddalił powództwo w pozostałej części;

4. na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 kpc rozstrzygnął, że koszty procesu, uwzględniając także podlegające zwrotowi w połowie koszty sądowe od kwoty, w jakiej nastąpiło cofnięcie pozwu w części przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana - według opisanej w art. 100 kpc zasady stosunkowego ich rozdzielenia

- zostaną szczegółowo rozliczone przez referendarza sądowego po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie przyjmując, że powódka wygrała proces ogółem w 56 %.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu (...) roku na drodze między D., a Z. miał miejsce wypadek w wyniku, którego została poszkodowana powódka i jej małoletni syn. Wypadek miał miejsce w opisanych i niekwestionowanych przez strony okolicznościach a mianowicie po godzinie 11-tej, po tym jak powódka wraz z synem przed 11-tą opuściła hotel. Została jej udzielona jak i jej synowi na miejscu zdarzenia pomoc przez ratowników medycznych. Powódka została zabrana wraz z synem do szpitala do którego została przyjęta krótko przed godziną 13-tą. Szpital opuściła po godzinie 16-tej wraz z synem. W związku wobec konieczności, iż musiała odebrać notatkę policyjną z miejsca zdarzenia co było istotne dla kwestii uzyskania ubezpieczenia zwłaszcza w kontekście faktu, iż sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia wraz z synem skorzystała z usługi hotelowej co Sąd uznał za jak najbardziej uzasadnione także w zakresie pokoju zabezpieczonego dla jej córki i jej przyjaciela, którzy przyjechali odebrać powódkę i jej syna po wypadku.

W ocenie Sądu trudno, żeby w takich okolicznościach praktycznie już wieczorem, zimą, w nieznanach sobie zupełnie okolicznościach, na dodatek po wypadku, w okolicznościach, kiedy powódka nie może się samodzielnie poruszać, ma pod opieką małoletnie dziecko, samochód jest uszkodzony, sprawca zbiegł, są trudności z ustaleniem jego tożsamości, miała jeszcze jeździć poszukiwać czy to innego tańszego bardziej odpowiedniego dla pozwanego miejsca swojego noclegu. Zdaniem Sądu w tym zakresie postawa pozwanego zupełnie nie znajduje uzasadnienia. Jest wręcz absurdalna, niezrozumiała zwłaszcza, że jest oczywistym, iż po takim wypadku powódka wraz z synem musiała jakoś wrócić do miejsca zdarzenia i w związku z tym uwzględnienie w tym zakresie także kosztu noclegu dla jej córki i przyjaciela, którzy przyjechali w nocy nie powinno budzić wątpliwości. Reasumując Sąd uznał iż przenocowanie w związku z tym wszystkich osób w hotelu wspólnie było jak najbardziej uzasadnione i w tym zakresie Sąd w pełni tę kwotę uwzględnił pomimo, że strona pozwana odmawiała uznania tej kwoty.

W zakresie roszczenia dotyczącego szkody na osobie to roszczenie to zostało zaspokojone.

Do zaspokojenia pozostała tylko objęta żądaniem pozwu w niniejszej sprawie kwota żądań stricte majątkowych, to jest zwrotu utraconych dochodów oraz zwrotu kosztów noclegu. Zwrot kosztów noclegu Sąd w całości uwzględnił natomiast co do zwrotu utraconych dochodów żądanie zostało uwzględnione jedynie częściowo.

Sąd Rejonowy uznał bowiem, że strona powodowa przez cały okres postępowania likwidacyjnego mimo konsekwentnych wezwań strony pozwanej nie była uprzejma złożyć dokumentów, jakie były wymagane przez ubezpieczyciela. W tej sytuacji trudno się dziwić, że ubezpieczyciel odmawiał wypłaty odszkodowania bo na jakiejś to podstawie miał ustalić te ewentualnie utracone zarobki. W ocenie Sądu również nie ulega wątpliwości, że przedstawienie ewentualnego zestawienia dochodów z ostatniego miesiąca nie jest żadnym udowodnieniem średnich dochodów osoby, która się takiego odszkodowania domaga.

Dlatego też Sąd w znacznej części nie uwzględnił żądania zwrotu utraconych zarobków w sposób sformułowany i wyliczony przez powódkę. A to dlatego, że nie ulega wprawdzie wątpliwości, że artykuł 415 k.c., w powiązaniu z art. 361 k.c., który formułuje adekwatny związek przyczynowy, który w ocenie Sądu co prawda zaistniał jednakże utracone dochody powódki były nieudowodnione, bowiem powódka oparła swoje roszczenie na podstawie dochodu ze stycznia 2015 roku.

Podzielając zatem stanowisko strony pozwanej Sąd uznał, iż niewystarczające jest aby średni dochód miesięczny w skali roku wyświetlić tylko na podstawie dochodu z jednego miesiąca. Sąd odniósł się także do postawy powódki która nie złożyła w toku postępowania określonych dokumentów wskazując, iż jest zupełnie czym innym i poza oceną ubezpieczyciela, czy te dokumenty były żądane w sposób mniej, czy bardziej zasadny i jakie by wnioski z nich wyciągnął, ale miał prawo takich dokumentów żądać, bowiem jest w ocenie Sądu całkowicie uzasadnione, że wskazanie tylko i wyłącznie dochodu z poprzedniego miesiąca jest absolutnie niewystarczające.

Sąd ponadto wskazał, iż powódka dokumenty w postaci PIT-ów złożyła jednakże uczyniła to dopiero w toku procesu dlatego też m.in. odsetki od odszkodowania z tytułu utraconych zarobków Sąd zasądził dopiero od dnia wyrokowania bo nie było w ocenie Sądu podstaw do zasądzenia jakichkolwiek odsetek wcześniej, bo to li tylko postawa powódki doprowadziła, że wcześniej pozwany - a do etapu złożenia tego dokumentu, - nawet Sąd nie był w stanie w jakiś racjonalny sposób ustalić i rozliczyć potencjalnie dochodów powódki.

W aktach znajduje się PIT powódki, z którego wynika, że jej przychody za 2014 rok łącznie to kwota 226.891 złotych, przy czym koszty uzyskania przychodu to 138.390,75 zł. Wobec czego sam dochód to jest kwota 88.500,25 zł. Mając takie ustalenie Sąd kwotę przychodu pomniejszył o koszty jego uzyskania i uzyskał kwotę 7.375 złotych miesięcznie i to jest kwota średniego miesięcznego dochodu. Kwota ta podzielona przez pół, bo mamy do czynienia z sytuacją połowy miesiąca bowiem powódka na zwolnieniu lekarskim była od dnia 12 do 27 lutego 2015 roku. W takiej sytuacji kwota 1/2 z 7.375 zł stanowi kwotę 3.687,51 zł. następnie pomniejszona o również niekwestionowaną w sprawie okoliczność uzyskanego przez powódkę zasiłku chorobowego, w związku ze swoją niezdolnością do pracy, czyli o kwotę 831,36 zł, daje w sumie kwotę 2.856,15 zł i to jest, w ocenie Sądu, kwota jaka jest powódce z tego tytułu, to jest z tytułu utraconych dochodów należna. Po dodaniu kwoty 666,00 złotych daje to kwotę zasądzoną wyrokiem, czyli 3.522,15 zł. Kwota ta jest rozbita w zakresie rozstrzygnięcia w punkcie drugim co do odsetek odrębnie na fakturę na kwotę 666 złotych, bo tu odsetki, w ocenie Sądu, są jak najbardziej uzasadnione od daty 1 kwietnia 2015 roku, w związku ze zgłoszeniem i wykazaniem tej szkody, natomiast w pozostałym zakresie dopiero od daty wyrokowania, to jest w zakresie właśnie tej kwoty 2.856,15 zł.

W ocenie Sądu w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione, bowiem nie można w ocenie Sądu kształtować utraconych dochodów, zatem tego roszczenia jakiego powódka dochodzi w kwocie przeszło 9.000 złotych, opierając się li tylko na kosztach i na całości przychodów, w tym uwzględniając także koszty uzyskania tego przychodu. Sąd nie kwestionuje faktu, że powódka ponosi, tak wysokie koszty uzyskania przychodu, jak również faktu, że pośród tych kosztów jest wiele składników o charakterze także prawdopodobnie stałym, jak wskazane w zeznaniach powódki: czynsz, opłaty za telefon, za internet, opłaty składek na członkostwo w Izbie Lekarskiej, także koszty leasingu, zarówno pojazdu mechanicznego, jak i sprzętu medycznego.

Niemniej jednak w ocenie Sądu te koszty, w tym zakresie, nie mogą obciążać strony pozwanej, a na marginesie należy także zauważyć, że skoro powódka nie zarabkuje, nie uzyskiwała dochodów, to teoretycznie tych kosztów nie ponosiła. Oczywiście ich stały charakter jest przez Sąd dostrzegany, niemniej jednak w ocenie Sądu to nie jest podstawa do tego, żeby w tym zakresie żądania utraconych dochodów obciążać nimi stronę pozwaną. W ocenie Sądu materiał dowodowy w postaci PIT-u za pełny 2014 rok, w przypadku powódki, był uzasadniający i umożliwiający ocenę jej, faktycznych realnych kosztów prowadzenia działalności, w tym także uzyskiwanego dochodu i w związku z tym ocenę zasadności powództwa w tym zakresie.

W pozostałym zakresie w punkcie trzecim zgodnie z artykułem 108 §1 zdanie 2 k.p.c., rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zlecono odpowiednio referendarzowi, które te koszty rozliczy zastrzegając, iż powódka wygrała proces w 56%, a w związku z tym odpowiednio w 46 % przegrała i odpowiednio zatem w związku z tym wygrał i przegrał pozwany.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia złożyła powódka za pośrednictwem swojego pełnomocnika zaskarżając wyrok w części: oddalającej powództwo ponad kwotę 3.522,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2015r., oddalającej powództwo o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty 2.856,15 zł od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 28 lipca 2016r.,dotyczącej rozstrzygnięcia, że koszty procesu winny zostać rozliczone według zasady stosunkowego ich rozdzielenia przyjmując, że powódka wygrała proces w 56%.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

1. istotne naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, w tym zwłaszcza:

- art. 233 § 1 kpc poprzez błędną i wybiórczą, a przez to dowolną ocenę dowodów skutkującą nieprawidłowym uznaniem, że w toku postępowania likwidacyjnego powódka nie złożyła zeznania podatkowego PIT-36 za 2014 r., co doprowadziło do uznania przez Sąd, że pozwana nie pozostawała w opóźnieniu od 1 kwietnia 2015 r. z wypłatą odszkodowania,

- art. 328 § 2 kpc poprzez nienależyte uzasadnienie wyroku na skutek pominięcia dowodów i nieodniesienia się przez Sąd do dowodu w postaci pisma pełnomocnika powódki z dnia 25 maja 2015 r. i zeznania PIT-36 za 2014 r. złożonego wraz z tym pismem, które to dowody potwierdzały, że powódka już w toku postępowania likwidacyjnego złożyła PIT-36 za 2014 r., jak również pominięcia zeznań powódki i dowodu z dokumentu - wydruku z podatkowej księgi przychodów i rozchodów za luty 2015r., które to dowody potwierdzały, iż powódka utraciła w lutym 2015 r. zarobek w wysokości 16.200 zł i poniosła w lutym 2015r. koszty działalności w wysokości 4.921,17 zł,

- art. 233 § 1 kpc poprzez błędną i wybiórczą, a przez to dowolną ocenę dowodów na skutek pominięcia zeznań powódki, która swymi zeznaniami udowodniła, jaki utraciła zarobek w okresie od 12.02.2015r. do 27.02.2015r., jak również pominięcia zeznań powódki i dowodu z dokumentu - wydruku z podatkowej księgi przychodów i rozchodów za luty 2015 r., które to dowody potwierdzały, iż powódka poniosła w lutym 2015 r. koszty działalności w wysokości 4.921,17 zł,

naruszenie prawa materialnego tj.

- art. 361 § 2 kc, art. 363 § 2 kc, art. 822 k.c. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez zasądzenie odszkodowania, które nie pokrywa wysokości szkody poniesionej przez powódkę na skutek przyjęcia przez Sąd, że powódka w lutym 2015r. utraciła zarobek w wysokości 2.856,15 zł oraz że powódka w lutym 2015r. nie ponosiła kosztów prowadzonej działalności gospodarczej,

- art. 6 kc poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie na skutek przyjęcia, iż powódka nie udowodniła żądania pozwu ponad kwotę zasądzoną przez Sąd I instancji.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie od pozwanej rzecz powódki kosztów procesu w całości, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

- ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja w znacznej części jest zasadna.

Ma racje skarżąca, iż uzasadnienie wyroku Sądu które zostało wygłoszone ustnie jest mało czytelne i nie do końca odpowiada wymogom określonym w przepisie art. 328 § 2 kpc. Niemniej jednak stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był nazbyt skomplikowany w związku z czym Sąd II instancji jako sąd merytoryczny miał możliwość dokonania oceny zebranego materiału dowodowego i spowodowania korekty zaskarżonego wyroku.

Sąd oddalił żądanie zapłaty odsetek od utraconych korzyści od dnia 1 kwietnia 2015r. argumentując to tym, iż powódka nie złożyła w toku postępowania likwidacyjnego zakładowi ubezpieczeń zeznania rocznego PIT za 2014 r., a PIT ten, zdaniem Sądu, to materiał poglądowy pozwalający na ocenę merytoryczną powództwa.

Tymczasem, uszło uwadze Sądu I instancji, - co słusznie zarzuca apelacja- że powódka zeznanie roczne PIT-36 za 2014 r. przesłała (...) S.A. wraz z pismem z dnia 25 maja 2015 r. tj. w toku postępowania likwidacyjnego. Od początku czerwca 2015r. pozwany zatem dysponował już zeznaniem rocznym PIT - 36 na co wskazuje analiza akt postępowania likwidacyjnego i miał możliwość dokonania weryfikacji i oceny przychodu powódki za cały 2014r. i na tej podstawie mógł ocenić rozmiar szkody.

Dlatego też uwzględniając okres miesiąca jako niezbędny dla oceny przedstawionych dowodów Sąd zasądził odsetki od dnia 1 lipca 2015r. Brak bowiem podstaw do zasądzenia odsetek zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 1 kwietnia 2015r. w sytuacji gdy strona pozwana nie miała możliwości oceny zasadności żądania odszkodowawczego nie dysponując odpowiednią dokumentacją tj. zeznaniami rocznymi PIT powódki za zeszły rok tj. za rok 2014r. skoro zeznania te zostały złożone dopiero przy piśmie z 25 maja 2015r. Strona pozwana pozostaje zatem w zwłoce poczynając od dnia 1 lipca 2015r.

Sąd zatem błędnie ustalił, iż zeznania roczne PIT zostały złożone po raz pierwszy dopiero w toku postępowania sadowego pomimo dysponowania aktami szkodowymi naruszając tym samym art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328§ 2 k.p.c. Błąd w ustaleniach faktycznych doprowadził do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego tj. przepisu art. 481 § 1 kodeksu cywilnego.

Sąd oddalił żądanie zapłaty kwoty 6.687,49 zł z tytułu utraconych korzyści przez powódkę.

Powódka z tytułu utraconych korzyści domagała się zasądzenia kwoty 10.375 zł wskazując, iż Sąd pominął w sposób nieuprawniony jej zeznania, z których wynikało, że w ciągu 2 tygodni mogła zarobić 16.200 zł. Ma rację skarżąca, iż Sąd w tym zakresie uchybił art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. nie wskazując z jakich to przyczyn zeznania powódki pominął. Niemniej jednak naruszenie tych przepisów w odniesieniu do zeznań powódki nie wpływa wprost na wynik sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego w zakresie utraconych korzyści dowodem najbardziej obiektywnym i dającym pełen obraz przychodów z działalności gospodarczej powódki nie są zeznania powódki, a ustalenia dokonane na podstawie zeznania rocznego PIT -36 za 2014 rok to jest za rok poprzedzający powstanie szkody, która powstała w lutym 2015 roku. Słusznie zatem Sąd I instancji sięgnął do tych dokumentów jako podstawy do ustalenia utraconych korzyści. Mimo to nie ustrzegł się błędów gdyż do wyliczenia utraconych przez powódkę korzyści zastosował mechanizm, który w ogóle nie odzwierciedla utraconych przez powódkę zarobków w lutym 2015 roku, a mianowicie Sąd odniósł

się wyłącznie do średniego miesięcznego dochodu za 2014 rok to jest przychodów za 2014 rok pomniejszonych o koszty uzyskania przychodów. Podstawą do takiego wniosku było stwierdzenie, że skoro powódka nie zarobkowała to nie ponosiła kosztów. Takie rozumowanie jest błędne. Szkodą w przypadku powódki, która prowadzi działalność gospodarczą i ponosi z tego powodu koszty nie jest utrata dochodu a utrata przychodu. Słusznie zatem skarżąca w skardze apelacyjnej podnosi tą okoliczność wskazując na sprzeczność takiego ustalenia z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz z zebrany materiał dowodowy. Nie sposób bowiem twierdzić, iż powódka w czasie zwolnienia lekarskiego nie ponosi kosztów działalności. Zresztą sam Sąd wskazuje, iż koszty wskazywane przez powódkę to jest m.in. opłaty za lokal, czynsz, amortyzacja, opłaty leasingowe miały charakter stały. Wbrew twierdzeniom Sądu powódka nie domagała się pokrycia z ubezpieczenia kosztów prowadzonej działalności ale żądaniem pozwu objęte było tylko odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści (zarobków). Szkodom bowiem w takiej sytuacji jest to co nie weszło do majątku powódki, a do majątku powódki nie wszedł właśnie przychód. Co następnie powódka z tym przychodem uczyniła (np. czy pokryła tym przychodem powstałe koszty czy też przeznaczyła na inne sprawy) to nie ma większego znaczenia dla niniejszej sprawy.

Uwzględniając zatem w znacznej mierze argumentację skarżącej wskazać należy, iż utracone korzyści stanowiące szkodę powódki za miesiąc luty 2015 roku można przyjąć, że wynosiły 16.979,25 zł. Mając na uwadze, że powódka przez okres połowy miesiąca pozostawała na zwolnieniu lekarskim to odszkodowanie jej należne stanowić winno kwotę 8.489 zł. Kwotę tę następnie należy pomniejszyć o zasiłek chorobowy otrzymywany przez powódkę w wysokości 831,36 zł co daje sumę w 7.657,64 zł. Kwota ta łącznie z kwotą 666,00 zł stanowi kwotę 8.323,64 zł do której to kwoty podwyższono przyznane odszkodowanie. Ocena wysokości utraconych zarobków zwłaszcza w przypadku gabinetu stomatologicznego nie jest rzeczą prostą i zawsze ma charakter hipotetyczny. Najbardziej racjonalne wydaje się zastosowanie w tym zakresie średniego przychodu z 2014 roku i odniesienie tego przychodu do okresu zwolnienia lekarskiego powódki w lutym 2015 roku tak jak to ostatecznie uczynił Sąd Okręgowy.

Mając zatem na uwadze, iż na skutek zmiany zaskarżonego wyroku podwyższono kwotę odszkodowania to korekcie musiało podlegać także rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Uwzględniając, iż powódka domagając się pierwotnej kwoty 15.220 zł wygrała powództwo do kwoty 13.138,37 zł (to jest 5009,75 zł zadośćuczynienia które zostało zapłacone w toku procesu i odszkodowania w kwocie ostatecznie zasądzonej przez Sąd Okręgowy tj. 8.323,64 zł) to jest wygrała sprawę w 88% to pozwany powinien ponieść 88% całych kosztów procesu. Na koszty te składają się wynagrodzenie radców prawnych reprezentujących strony w kwotach po 4800 zł plus opłaty od pełnomocnictwa po 17 zł, a także opłata od pozwu uiszczona przez powódkę w kwocie 761 zł. Łącznie zatem koszty opiewały na kwotę 10.385 zł z tego 88% to kwota 9.137,60 zł i taka też kwota obciąża pozwanego. Pozwany pokrył koszty do kwoty 4817 zł, a zatem do zwrotu na rzecz strony powodowej pozostaje mu kwota 4330,60 zł i w taki też sposób zmienione zostało orzeczenie Sądu Rejonowego.

Mając to na uwadze na podstawie art. 386§ 1 k.p.c. należało orzec jak w pkt 1 wyroku oddalając dalej idącą apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako niezajdującą oparcia w zebrany materiał dowodowy.

Powódka wygrała sprawę apelacyjną w 72% dlatego też należało rozliczyć stosunkowo koszty procesu. Na koszty te składają się wynagrodzenia pełnomocników stron w kwocie po 1.200 zł oraz opłata od apelacji w kwocie 335 zł łącznie daje to kwotę 2.735 zł. Pozwanego obciąża 72% tych kosztów tj. kwota 1.969,20 zł. Pozwany pokrył koszty w wysokości 1.200 zł, a zatem do zasądzenia na rzecz powódki pozostaje mu kwota 769,60 zł i taką też kwotę na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski SSO Dariusz Mizera SSR Aleksandra Szymorek - Wąsek